ČASOPIK

ČASOPIS GYMNÁZIA LUĎKA PIKA



Alebrijes: mexické řemeslné výrobky

Lenka Hirmanová a její život ve Španělsku

Mystická španělská zvířata

Jak vnikly názvy španělských a latinských zemí?

Flamenco: vášeň a emoce

Rozhovor s velvyslankyní z Kuby

Vítězové letošních cen Goya

Obsah

Úvodní slovo

Alebrijes

Rozhovor: Lenčina trnitá cesta

Vilejš stvolnatý

O původu jmen

Rozhovor: Saylín Marínez Tarrió, velvyslavnkyně z Kuby

Pikova humoristická kachna: TOP 5 španělských zvířat

Ceny španělského filmu

Rozhovor: Erasmus ve Španělsku

Camino de Santiago

Flamenco: Tanec plný vášně a emocí

Rozhovor: Milton Tejada, peruánský konzul

Memes

Anketa o Španělsku

ÚVODNÍ SLOVO

Vážení čtenáři, máte před sebou
3. číslo našeho školního časopisu.
Říká se, že třetí den bývá kritický.
I naše 3. číslo se vytvářelo s obtížemi.
Ale je zde! Kvalita a rozsah článků stoupá a to je zásluha Vás, studentů.
Jelikož si naše redakce rozhodně nedává malé cíle, rozhodli jsme se pro výzvu. Naše škola je bilingvní, proto je číslo věnované španělské kultuře
a španělskému studiu na GLP a vychází ve dvou verzích – české a španělské.
Hezké čtení!

Zbyšek Hodaň



Alebrijes

Alebrijes jsou mexické řemeslné výrobky tradičně vyráběné z kartonu, představující fantastické postavy, které jsou kombinací rozličných zvířat ať už reálných, či fiktivních. Jsou charakteristické svým malováním v živých barvách.

Ačkoli nebyly alebrijes původně vytvořeny jako součást oslav Día de los Muertos (mexický svátek na oslavu zesnulých), v průběhu času se staly součástí tradic. O tomto svátku se věří, že duše zemřelých se vrací do světa živých. Vytvářejí se oltáře zdobené například květinami cempasúchil (aksamitník vzpřímený), lebkami z cukru nebo fotografiemi s osobním významem.





Mystické sošky se staly symbolickým prvkem, věří se, že reprezentují duchovní průvodce, kteří pomáhají duším zesnulých najít cestu zpět do říše živých. Tato symbolika je spojená s mezoamerickým konceptem nahuala, který v zapotécké kultuře reprezentuje ducha či ochránce, který doprovází každého člověka od jeho narození.

Kromě průvodců jsou alebrijes také považovány za amulety, které odhánějí zlé duchy. Tyto barevné bytosti sehrávají roli obránců, kteří se podílejí na udržení harmonie a úcty při setkání mezi světem živých a světem mrtvých.

Výměnná studentka z Mexika Mariana Herrnandéz 5.E,
Klára Špálová 5.E

Lenčina trnitá cesta

aneb když cestování komplikuje pandemie

Napadlo vás někdy jet do Španělska? Nebo tam dokonce bydlet a pracovat?

Tak Lenku Hirmanovou to napadlo taky. Po studiu u nás na gymplu vyrazila a našla si práci v hotelu. Jenže její cesta nebyla tak jednoduchá. V té tobě totiž začal covid a Lenka zůstala sama napospas cizí zemi.
Jak se s tím vypořádala a jak se teď má? To se můžete dozvědět v tomto rozhovoru.

Proč jste původně šla na španělský gympl?

Abych řekla pravdu, tak to nebyl můj nápad. Má sestřenice byla v první třídě španělského studia a mým rodičům to přišlo jako dobrý a zajímavý nápad, abych nastoupila také.

Z jakého předmětu ve španělštině jste maturovala?

Vybrala jsem si dějepis. Hodně mě bavil a to díky profesorům paní Teršové a Rubénovi.
I když musím říct, že jsem nepředvedla úplně nejlepší výkon 😄. Vyhraďte si na studium víc času a ne jen dva týdny jako já 😄.

Stačí španělština z GLP na dorozumění a život ve Španělsku?

Na začátek určitě. Veškerá gramatika, kterou se během studia naučíte, je důležitým základem pro domluvení se. První měsíce mě to stálo trochu úsilí, hlavně proto, že na Kanárech mluví trochu jinak. Mluví rychle, mají vlastní slovíčka (calor – calufa, frío – pelete…), ale nakonec jsem se rozmluvila bez problému. Taky díky tomu, že většina mých přátel tady jsou ze Španělska a také můj partner. Tohle určitě také hodně pomohlo, jelikož mluvím víc španělsky než česky.

Proč jste původně jela do Španělska?

Dobrá otázka. V té době jsem se cítila trochu ztracená. Ztracená v tom smyslu, že jsem nevěděla kam dál, jestli pokračovat se studiem, nebo hledat práci a případně jakou. Je naprosto normální a v pořádku, pokud nemáte jasno, jaká je vaše vysněná práce. V té době zrovna probíhaly konkurzy v Praze na animátory hotelů. Tato práce pro mě byla výzvou, jelikož jsem spíš introvert, ale i tak jsem to zkusila a dostala jsem se. Neumím tančit ani zpívat, ale i tak jsem týden na to letěla na Kanárské ostrovy dělat animátorku. Bohužel to byl rok Covidu a karantény. Začala jsem pracovat na ostrově Fuerteventura 1. března 2020. Měsíc na to zavřeli jak hotel, tak letiště, všechno. Zůstala jsem na ostrově a ve Španělsku tak nějak do teď.

Jak jste našla práci, bydlení… (po začátku covidu)?

Práci jsem měla jistou, jelikož i přesto, že hotel zavřeli, já jsem pracovala pro externí agenturu, ne přímo pro ten hotel. Během karantény jsem tři měsíce bydlela v městečku Antigua. Já a pár dalších animátorů jsme měli štěstí a našli jsme velký dům k pronájmu.

Kolik vám bylo?

Přestěhovala jsem se do Španělska když mi bylo 23.

Jaké rady byste dala lidem ve stejné situaci? (sama v cizí zemi)

Pokud by někdo rád vycestoval, doporučuji napřed vyhledat všechno potřebné na internetu. Na stránkách velvyslanectví je dost informací, a pokud by to nestačilo, je tam sekce s kontakty na velvyslanectví v Madridu (v případě Španělska), na různé konzuláty, kde, i když za vás nemohou vyřídit potřebné věci, alespoň poradí, kam jít nebo co dělat. A nemít strach. Brát všechno s klidem. Z mé zkušenosti se nakonec všechno nějak vyřeší.

Udělala byste něco jinak? Co?

Rozhodně ne. Všechna má rozhodnutí měla důsledky a bez toho bych nebyla, kde jsem. Ne vždy to byla správná rozhodnutí, ale o tom je život. Chybovat je lidské, projít si jak špatným, tak dobrým obdobím. To všechno jsou nakonec zkušenosti. Určitě je důležité neporovnávat se s ostatními. Každý má svojí cestu. Někdo v mém věku už má rodinu, někdo vlastní dům, někdo firmu. Pro mě bylo vždy důležité cestovat a mít zážitky, které jednou budu moct vyprávět.

Je těžké získat španělské občanství?

Je, a jak! Já občanství ještě nemám. Na to je potřeba žít ve Španělsku deset let a složit zkoušky. Také to stojí dost peněz. Já mám stále české občanství, ale rezidenci ve Španělsku. Tu vám dají, pokud máte pracovní smlouvu se španělskou firmou, smlouvu podnájmu nebo pokud vlastníte nemovitost. S rezidencí zde jsem obdržela něco jako zelenou kartu NIE (zkratka pro Número de Identidad de Extranjero). S tímto dokladem mám možnost vyřešit všechno potřebné.

Co bylo (je) nejtěžší na životě ve španělsku?

Chybí mi má rodina a přátelé z Česka. Jezdím do Čech zhruba dvakrát do roka a volám si s rodiči každý týden, ale i tak. Cítím se často dost sama. Před osmi měsíci jsem se přestěhovala na sever Španělska do Bilbaa, jelikož sem za prací přesunuli mého partnera. Lidi zde na severu nejsou tak otevření a přívětiví (hlavně k cizincům) jako lidé na Kanárech. Chybí mi možnost jít navštívit mé prarodiče, kdykoliv se mi zachce, jet na oběd k rodiči, když se mi zrovna nechce vařit… 😄 Jsou to možná maličkosti, ale jakmile člověk o tyhle možnosti přijde, je to znát.

Jakou tam máte práci a bylo těžké se do této pozice dostat?

Momentálně pracuji na recepci v hotelu. Ve Španělsku je větší problém s nezaměstnaností než v Česku, a jakmile se vyskytne nějaká slušná nabídka, přihlásí se na danou pozici vždy více jak tři sta lidí. Na mou pozici není také úplně nejjednodušší se dostat. Tím, že jsem však pracovala už pro Barcelo Hotel Group na Kanárech, můj vedoucí odtamtud mě doporučil a vyšlo to. I tak jsem musela projít pohovorem a první otázka byla, jestli mluvím španělsky, i přesto, že viděli můj životopis. 😄

Plánovala jste už předtím, že tam zůstanete?

Vůbec ne. Po roce a půl na Kanárech jsem byla připravena ukončit mou zkušenost života v zahraničí, ale v tu dobu jsem poznala mého přítele a rozhodla jsem se dát Španělsku další šanci.

Jaké je vaše nejoblíbenější španělské jídlo?

To je těžká otázka 😄. Skoro všechno mi tady chutná. Rozhodně bych mezi má oblíbená jídla zařadila tortillu de patatas a hřebenatky. Také rýže, co tu dělají s masem nebo mořskými plody, je naprosto skvělá.

Závěrem

Byla (a je) to neuvěřitelná cesta plná zkušeností a výzev. I přes všechny překážky mě každý krok posunul kupředu a umožnil mi přizpůsobit se novým situacím. Jsem vděčná za příležitosti, které jsem měla, a těším se na to, co mi budoucnost přinese. Španělsko mi dalo mnoho cenných zkušeností, které si ponesu s sebou navždy, a i když jsem daleko od domova, cítím, že jsem našla místo, kde mohu pokračovat v učení a rozvoji jak profesně, tak i osobně. Vycestovat do zahraničí bych určitě doporučila všem. Veškeré zkušenosti a zážitky, co jsem získala, jsou k nezaplacení.

Musela jsem si tam požádat o rezidenci, zařídit sociální a zdravotní, otevřít španělský bankovní účet. A hlavně jsem na všechno byla sama. V Česku, když jsem něco nevěděla, kam jít na úřad nebo tak, mohla jsem se zeptat rodičů. Ale tam ne. 😄

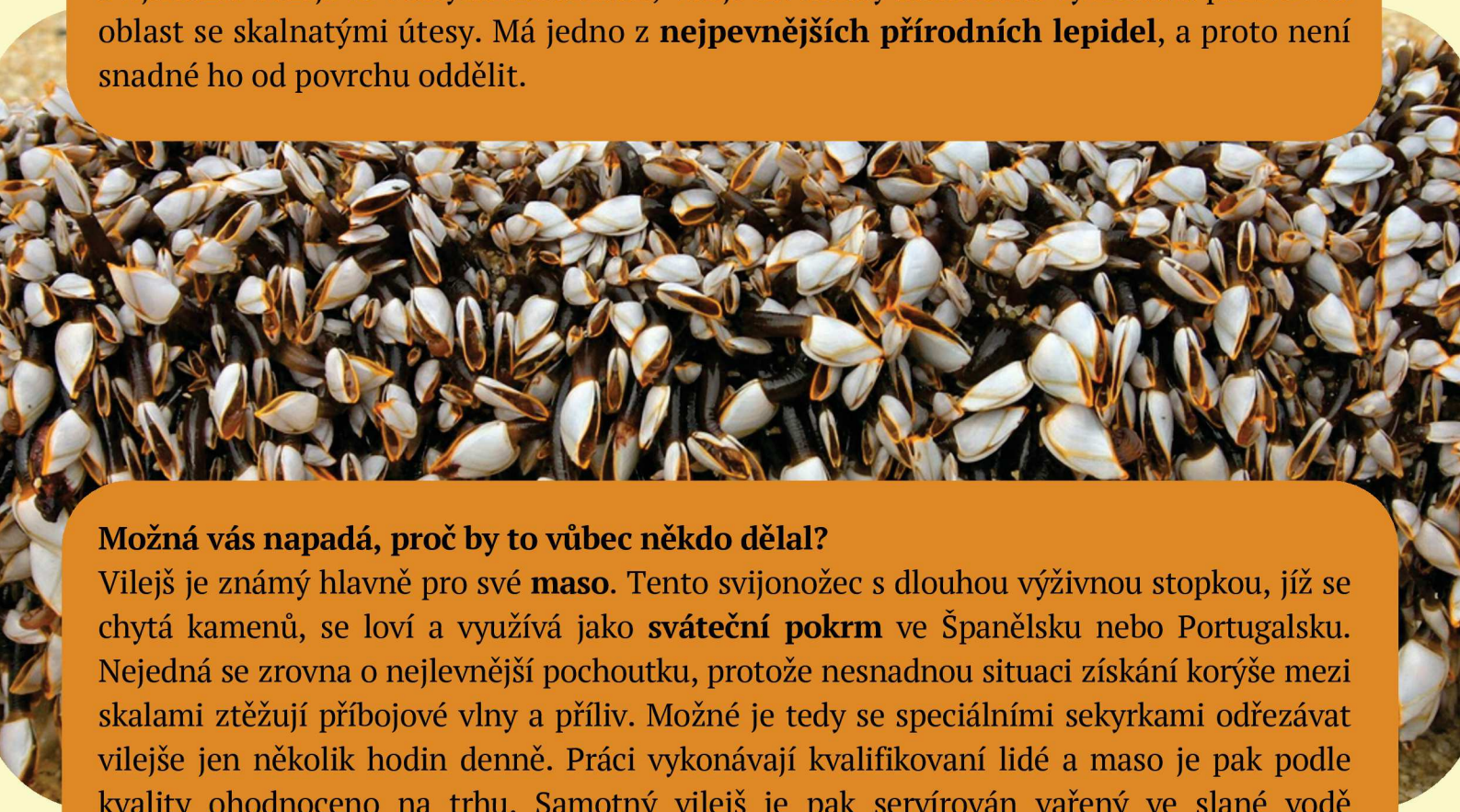
Lenka si prošla těžkými situacemi, ale ukázala nám, že i to, co prožila, se dá zvládnout a nakonec z toho je i skvělý a inspirativní příběh.

Matěj Reinwart, Hedvika Čechurová (1. E)

Vilejš stvolnatý

Lepas anatifera

Vilejš je **svijonožec**. Svijonožci jsou jednou z velkých skupin **korýšů**, můžeme tedy říci, že se bavíme o vzdálených příbuzných nám dobře známých krabů, raků nebo krevet. Jako larvy se svijonožci volně pohybují v mořském vodním sloupci a stávají se součástí **planktonu**. Vyhledávají nejvhodnější místo k celoživotnímu pobytu. Když dané místo naleznou, pevně se přilepí pomocí cementových žláz k povrchu, utvoří pevnou schránku a na tomto místě setrvávají, loví, rozmnožují se a nakonec i hynou. Připevňují se na trupy lodí i velryb, tíží krunýře želvám, ale nejčastěji vyhledávají kamenité pobřeží. Svijonožci nežijí ve velkých hloubkách, vilejš stvolnatý konkrétně vyhledává přílivovou oblast se skalnatými útesy. Má jedno z **nejpevnějších přírodních lepidel**, a proto není snadné ho od povrchu oddělit.



Možná vás napadá, proč by to vůbec někdo dělal?

Vilejš je známý hlavně pro své **maso**. Tento svijonožec s dlouhou výživnou stopkou, jíž se chytá kamenů, se loví a využívá jako **sváteční pokrm** ve Španělsku nebo Portugalsku. Nejedná se zrovna o nejlevnější pochoutku, protože nesnadnou situaci získání korýše mezi skalami ztěžují příbojové vlny a příliv. Možné je tedy se speciálními sekyrkami odřezávat vilejše jen několik hodin denně. Práci vykonávají kvalifikovaní lidé a maso je pak podle kvality ohodnoceno na trhu. Samotný vilejš je pak servírován vařený ve slané vodě a případně ochucený citronem nebo olivovým olejem. Kilogram masa může být v závislosti na ročním období prodáván v desítkách i stovkách eur.

Vilejš stvolnatý není jediný svijonožec, který se stává španělským svátečním pokrmem. Oproti jiným druhům, jako je třeba vilejš pollicipes pollicipes, je vilejš stvolnatý běžným, v teplých mořích světově rozšířeným korýšem. Až tedy pojedete na dovolenou k moři, zkuste si odlepit svijonožce od kamene, teprve pak zjistíte, že rybáři zaměření na lov těchto živočichů opravdu nemají jednoduché povolání.

Michal Kuník 2.A

CESTA ČASEM str.2

BARBORA SUJOVÁ A ADÉLA MANOVÁ 2.L



O původu jmen

V říjnu 1492 doplul Kolumbus pod španělskou vlajkou na světadíl Evropanům do té doby neznámý – do Ameriky. Své jméno dostala po Amerigu Vespuccim, italském kartografovi, který jako jeden z prvních důkladně popsal americké pobřeží. Objevením Ameriky se otevřela cesta nejen španělské koruně, ale i dalším evropským mocnostem, aby na nově objevené půdě bohatly. Postupná dekolonizace, tedy osamostatňování amerických území od evropské nadvlády od konce 18. století, přinesla nové státy, které spolu vedly války, sjednocovaly se nebo se rozdělovaly. Podíváme se na příběhy některých z nich – jejich cestu k osamostatnění a rozebereme si také původ jejich jmen.



Španělsko

Když **Řekové** během archaického období **expandovali** a osidlovali území na pobřeží Středozemního moře, dostali se kromě nedaleké Lýdie (dnešní Turecko) i dál na západ. Například do Itálie, kde **založili město Neapol**, které se původně jmenovalo **Neopolis**, což by se z řečtiny dalo přeložit jako ***Nový polis***. Polis bylo označení pro městské státy jako Athény nebo Spartu.

Řekové se v Itálii nezastavili a pokračovali dál na západ, dokud neobjevili pevninu Pyrenejského poloostrova, kterou údajně podle **řeky Ebro** nazvali **Iberia**. Dodnes se ve španělštině území nazývá ***Península ibérica***.

Roku 264 př. n. l. se mezi Římem a severoafrickým Kartágem rozhořel ozbrojený konflikt, který vešel do dějin jako **punské války**. Byly celkem tři a na začátku druhé, tedy v roce 218 př. n. l. se Řím, a s ním i latina, dostal na kartaginské území na Pyrenejském poloostrově, které Řím označoval jako **Hispania**. Postupný přerod latiny ve španělštinu a vývoj španělského jazyka zapříčil pozměnění jména a z Hispania se stala España.

Je ještě nutné zmínit, že španělský jazyk i kultura **podléhaly** značnému **vlivu nejen Říma** (dodnes je například k vidění akvadukt v Segovii, který je zapsaný v Guinnessově knize rekordů jako nejdelší stále používaný římský akvadukt), ale i **arabského světa**. Roku **711** překročili Arabové Gibraltarský průliv (z arabského *Jabal Tariq* (čes. *Tárikova hora*), odkud expandovali dál na sever, a to až do roku 732, kdy byl jejich postup Karlem Kladivem (dědečkem Karla Velikého) v **bitvě u Poitiers** [poatjé] ve Francii zastaven.

Španělé pak postupně na poloostrově osvobozovali muslimská území v období známém jako ***reconquista*** (čes. *znovudobytí*), které vyvrcholilo rokem **1492, kdy padl poslední muslimský emirát Granada** v dnešní Andalusii.

Haiti, Dominikánská republika

Kryštof Kolumbus se v říjnu 1492 vylodil na pobřeží **ostrova Hispaniola**, který spolu s Kubou, Portorikem a Jamajkou tvoří v Karibském moři souostroví Velké Antily, a založil zde první evropskou kolonii na americkém kontinentu – **Santo Domingo**, která oficiálně zanikla až v 19. století.

V průběhu 18. století se z kolonie na ostrově Hispaniola stal důležitý **tahoun francouzské ekonomiky**, což si vybíralo svou daň. Zacházení s otroky bylo kruté. Čekala je cesta přes Atlantik a poté „trhy“, na kterých si běloši mohli koupit svého Afričana, jako kdyby byl nějaká věc. Lepšího zacházení se mnohdy nedočkali ani na pozemcích svých pánů, kde se museli podřizovat tvrdé ruce bělocha. Černošští otroci umírali vyčerpáním a bělošští páni si tak museli neustále nechávat **dovážet své „černé zlato“** z kolonií v západní Africe – ze států jako Togo, Mali nebo Pobřeží slonoviny. Naprostá většina lidí přivezených z afrického kontinentu propadla nějakému pánovi, ale byli i tací, kteří utekli a **shromažďovali se v jakýchsi spolcích**, které měli za cíl ubližovat nebo dokonce **osvobozovat bělošské statky** po celé Hispaniole. Touto činností riskovali zlámání kostí, mučení a mnohdy i smrt.

Hnaní vznešenými myšlenkami francouzské revoluce, která dala světu Deklaraci práv člověka a občana, rozpoutali na západní, francouzské, polovině ostrova otroci revoluci, která **1. ledna 1804** vyvrcholila osvobozením a ustanovením **Haitské republiky**. **Jean-Jacques Dessalines** [žan žak desalin], vůdce haitské revoluce a první císař osvobozeného ostrova, převzal jméno z indiánského jazyka **Taíno** rozšířeného na antilských ostrovech. V překladu znamená Haiti *Země vysokých hor*. Původní Hayti se časem proměnilo do dnešní podoby Haiti.

Dnes je Haiti chudý a nestabilní stát, který ovládá jen západní část ostrova. Úředním jazykem je francouzština, což je jeden z výrazných rozdílů mezi Haiti a Dominikánskou republikou, která zabírá území východní poloviny Hispanioly, kde se mluví španělsky.

Poprvé vyhlásila Dominikánská republika nezávislost na Španělsku, které ovládalo druhou polovinu ostrova, v roce 1821. Celý ostrov byl tímto konečně dekolonizován, ovšem krátce po vyhlášení vpadla haitská armáda do země a celý ostrov násilně sjednotila. Až po ozbrojeném povstání v roce **1844 vznikla Dominikánská republika**. Jméno je odvozené z latinského *dominus,* česky vládnout nebo ovládat.

Zajímavostí rozhodně zůstává, že **hlavní město Dominikánské republiky** se jmenuje **Santo Domingo**, tedy stejně jako kolonie založená Kryštofem Kolumbem před více než pěti sty lety.



Bolívie, Ekvádor, Kolumbie, Panama, Peru, Venezuela

V roce **1783**, šest let před vypuknutím velké francouzské revoluce, se v hlavním městě Venezuely – **Caracas** narodila vůdčí osobnost boje proti španělské koloniální nadvládě a symbol latinskoamerického boje za nezávislost, **Simón Bolívar**. Ještě jako dítěti mu zemřeli oba rodiče, a tak se o jeho výchovu starala chůva a učitel filozof **Simón Rodríguez**, od kterého měl poprvé slyšet o myšlenkách samostatnosti kolonií. Když se jako mladý muž vypravil za studiem do Španělska, setkal se s heslem francouzských revolucionářů – *volnost, rovnost, bratrství*. Stejně jako černochy na Haiti inspirovala i jeho. Během svých cest po Evropě se utvrzuje v nutnosti svržení španělské nadvlády.

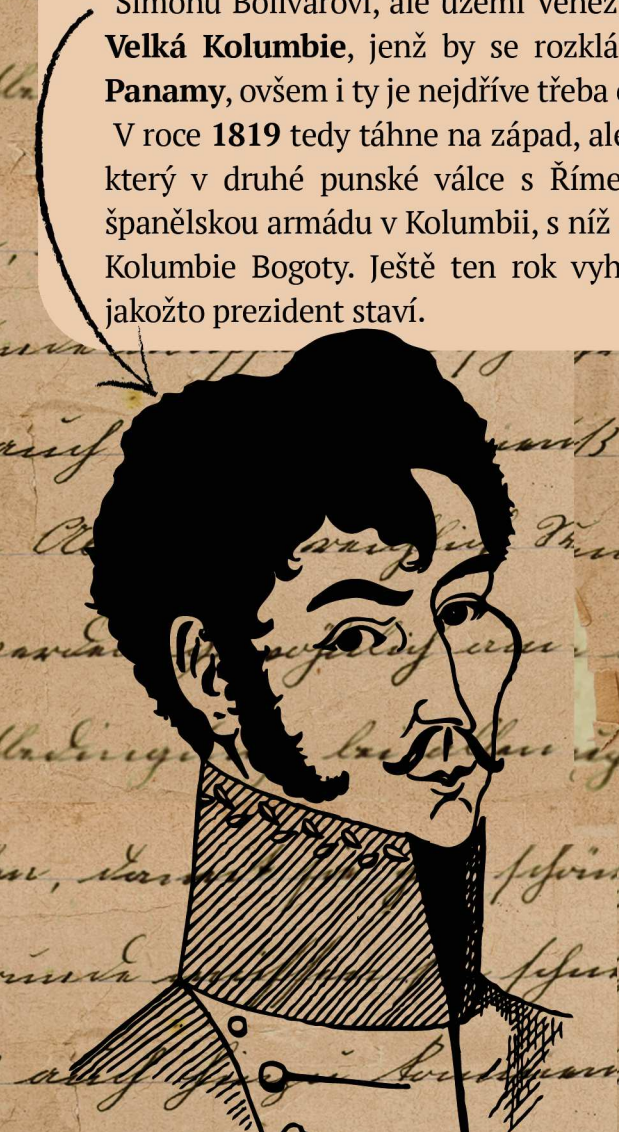
V roce **1808** sesazuje **Napoleon Bonaparte** španělského krále a na trůn **dosazuje** svého **bratra Josefa**, který souběžně vládne i v Latinské Americe. Jihoameričani ale jeho vládu neuznávají a stále **formálně podporují** sesazeného krále **Ferdinanda VII.** Začínají se formovat ozbrojené skupiny, které na Španěly útočí.

Situace je tedy následující: latinskoameričtí občané v oblasti dnešní Venezuely se touží vymanit z moci Španělska, a když je na trůn během napoleonských válek dosazen Napoleonův bratr Josef, neuznají ho a bojují ve jménu starého krále Ferdinanda VII. Když bojují, tvrdí, že proti Josefovi, ale fakticky i proti Ferdinandovi.

Ve Venezuele vypuká občanská válka. Navrátivší se **Bolívar je v čele zuřivého boje** proti španělské koruně. Každého, kdo se staví proti brutálnímu osvobozování, nechává bez milosti popravit. Občanská válka si vybírá tisíce životů na obou stranách. Vše vyvrcholí rokem **1811**, kdy je vyhlášena **samostatná Venezuela**, celým názvem pak **Bolívarovská republika Venezuela** (šp. *República Bolivariana de Venezuela*).

Simónu Bolívarovi, ale území Venezuely nestačí. Chystá se vytvořit obrovský státní celek zvaný **Velká Kolumbie**, jenž by se rozkládal na území dnešní **Venezuely, Kolumbie, Ekvádoru a Panamy**, ovšem i ty je nejdříve třeba osvobodit.

V roce **1819** tedy táhne na západ, ale v cestě mu stojí Andy. Podobně jako kartaginský Hannibal, který v druhé punské válce s Římem přešel Alpy, **přejde Bolívar Andy**, čímž zcela zaskočí španělskou armádu v Kolumbii, s níž svede vítěznou bitvu a otevře si tak cestu do hlavního města Kolumbie Bogoty. Ještě ten rok vyhlašuje **samostatnost Velké Kolumbie**, do jejíhož čela se jakožto prezident staví.



Ani po svém neuvěřitelném úspěchu v podobě jednotného státu se nezastavuje. Rozhodne se táhnout na jih, kde sehrává důležitou roli při osamostatnění Peru a Bolívie. Ta na jeho počest nese jeho jméno.

Tím byla moc Španělska v Jižní Americe natolik omezena, že na celém kontinentu nezbylo jediné španělské území s výjimkou několika ostrovů.

Po jejich osvobození se všechny nové státní celky pokusil sjednotit ve federaci, ovšem ješitnost, závist vůči Simónovým činům a vlastní zájmy jednotlivých zemí to nedovolily. Velká Kolumbie se rozpadla na Panamu, Venezuelu, Kolumbii a Ekvádor. Samotný Bolívar zemřel v ústraní ve městě Santa Marta na tuberkulózu.

I v současnosti je Simón Bolívar hrdinou a nezpochybnitelným tvůrcem politické mapy Jižní Ameriky tak, jak ji známe. Dnes se po něm jmenuje jeden stát – Bolívie –, dvě měny (boliviano v Bolívii, bolívar ve Venezuele), hora (Pico Bolívar (4 981 m. n. m.) – nejvyšší vrchol Venezuely) a celá řada měst, ulic, náměstí a čtvrtí po celém světě.

V Parku Generála Lázaro Cárdenase na Praze – 6 je dokonce umístěn Bolívarův pomník.

Odkud se tedy vzala jména států, při jejichž osvobozování sehrál veledůležitou roli?

Slovo Venezuela pochází od evropských osadníků, kteří po příjezdu spatřili nad vodou domy na dřevěných kůlech, což jim připomínalo Benátky, které se italsky řeknou Venezia.

Jméno Kolumbie je odvozeno od Kryštofa Kolumba.

Peru je z indiánského jazyka kečuánština a znamená to *Země hojnosti.*

Ekvádor nese své jméno podle zeměpisné polohy v blízkosti rovníku. Ve španělštině není ve výslovnosti slova *ecuador,* ve významu státu nebo rovníku, žádný rozdíl.

Označení Panama pochází z místního indiánského jazyka a znamená to *Země ryb* nebo *Země motýlů*.

Původ jmen některých dalších španělsky mluvících států:

Argentina: z latinského slova pro stříbro – *argentum*.

Chile: z indiánského jazyka Aimara, kde se Chile přeloží jako *Tam, kde končí země*.

Mexiko: název je složeninou tří slov jazyka náhuatl. *Metzli* – Měsíc, *xitcli* – střed, *co* – místo. Tedy něco jako *Měsíc ve středu země*.

Paraguay: výraz pochází z jazyka Guaraní a znamená to *Řeka, která se vlévá do moře*.

Uruguay: jméno opět pochází z jazyka Guaraní a obvykle se překládá jako *Země, kde žijí ptáci* nebo *Země hlemýžďů*.

MAPY PRO LEPŠÍ ORIENTACI





Matěj Velkoborský

Saylín Martínez Tarrió

Měli jsme příležitost setkat se s kubánskou velvyslankyni Saylín Martínez Tarrió, která se s námi podělila o své zkušenosti v České republice, své cíle a pohled na vztahy mezi oběma zeměmi.

Jaká je vaše zkušenost se životem v České republice?

Do České republiky jsem přijela přibližně před dvěma a půl lety. Byla to velmi příjemná zkušenost. Vždy říkám, že je to dobrá země. Praha je nádherné město, které okouzluje svou krásnou architekturou. Kromě toho ráda cestuji do různých regionů a objevuji nová místa. Také jsem si všimla, že Češi mají hluboký vztah k přírodě, což mi přijde velmi zajímavé. Celkově mohu říci, že je to pro mě obohacující zážitek.

Jaký je váš hlavní cíl v České republice?

Mým hlavním cílem v České republice je posílení ekonomických a obchodních vztahů mezi oběma zeměmi. V minulosti měly Kuba a Česká republika velmi silné obchodní vazby a věřím, že existuje mnoho příležitostí v různých odvětvích ekonomiky. Na Kubě si lidé velmi cení kvality českých technologií, a proto je jejich propagace jednou z mých hlavních priorit. Samozřejmě se také snažíme rozvíjet spolupráci i v dalších oblastech.

Jaké kulturní rozdíly jste zaznamenala mezi Kubou a Českou republikou?

Latinoameričané jsou obecně hlučnější, rádi tančí a slaví. Stále se usmíváme a jsme velmi společenští. Na druhou stranu v České republice byli všichni lidé, které jsem poznala, velmi milí, vzdělaní a ochotní k dialogu. Zároveň jsou klidnější a zdrženlivější ve srovnání s Latinoameričany.



GLP

Jaké jsou vztahy mezi Kubou a Českou republikou?

Naše vztahy trvají již více než sto let a pokrývají mnoho oblastí. Začátkem roku 2024 jsme na Kubě přivítali náměstka ministra zahraničí České republiky na politickém konzultačním setkání. Pro politická konzultační setkání by si lidé přáli, aby byl vytvořen konzultační mechanismus mezi ministerstvy zahraničních věcí a zahraničí, a proto na něm v současnosti pracujeme. Kromě toho pracujeme na posílení ekonomických a obchodních vztahů, což je téma, které zajímá oba národy. Významné vazby jsou i v kulturní sféře, neboť obě země disponují pozoruhodným kulturním bohatstvím. Na Kubě je velká znalost české literatury a kultury, stejně jako je v Česku zájem o kubánskou kulturu.

Co vás na této zemi nejvíce překvapilo?

Nevím, jestli je to něco, co mě nejvíce překvapilo, ale určitě je to něco, co nejvíce oceňuji – Česká republika je velmi bezpečná země. Kuba je také bezpečná, ale zde žiji se svými dvěma dětmi a velmi si cením toho, že mohou chodit samy do školy a že Praha je město s nízkou kriminalitou. To považuji za velmi důležité a hluboce si toho vážím. Také mě zaujala láska Čechů k přírodě. V létě je běžné, že lidé jezdí na své chaty, a fascinuje mě, jak je venkov vždy blízko města.

Jaký vzkaz byste poslala Kubáncům žijícím v České republice?

Řekla bych jim, že velvyslanectví je jim vždy k dispozici. Také bych jim doporučila, aby si zvykli na zdejší klima, které může být pro lidi z tropů náročné. A nakonec bych jim popřála mnoho úspěchů v jejich životě v této zemi.



Kateryna Kanajlo, Nathaly Knoppová, 3.E

TOP 5 španělských zvířat o kterých jste v životě neslyšeli

Zdravíme všechny čtenáře, rybáře i chemikáře.
V tomto díle se podíváme do nehostinných končin španělského kontinentu. Našemu výzkumnému týmu se povedlo objevit 5 zcela nových živočišných exemplářů. Nuže, pojďme si o nich něco říci...

1. Orel atmosférický (orlus raketoplanus)

Tento prastarý druh obývá naši planetu již od dob Velké Moravy, kde ho vyšlechtili Mojmírovci. Po jejich vymření chov orlů převzali frančtí králové, ale později ho darovali španělskému králi. Orel atmosférický má rozpětí křídel až 1/10 honu, hnízdí na měsíci, dohlédne na vzdálenost 12 Českých republik a v těle má zabudovaný raketový motor. V roce 2024 byl označen jako ohrožený druh, vymírá kvůli družicím Starlinku.



Fotka pořízená jedním z našich redaktorů na ISS, 30.2. 2024

2. Stonožka šavlozubá (centipedus rafraf)

Vyskytuje se zejména v severních španělských lesích a tvoří stáda. Jejich hierarchie je velmi komplexní, má až 7 úrovní. Zajatci a otroci z jiných stád, uklízeči, baviči a komici, stavitelé, lovci a bojovníci, kuchaři a nejvyšší vrstvou je parlament. Při dobrém velení parlamentu jsou jejich elitní jednotky schopny spořádat krávu během pěti španělských minut.



Fotka pořízená jedním z našich redaktorů přímo v jeskyni jednoho stáda, leden 2026

3. Krokodýl neviditelný (crocodylus kaperfieldus)

Naším redaktorům se ho nepodařilo najít, ale věří v jeho existenci kvůli mizícím zásobám masa při táboření v blízkosti řek a záhadným obrysům na termokamerách.

4. Kůň nevyfotitelný (shemikus fotophobis)

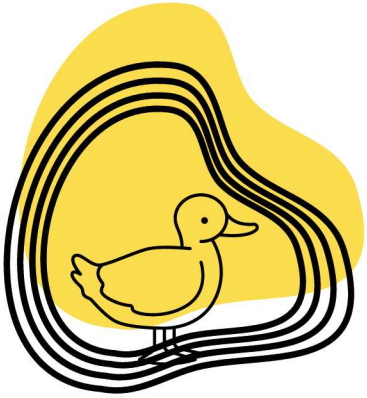
Ano, je to tak. Tento druh se nepodařilo vyfotit ani našim profesionálně vycvičeným fotografům z výzkumného týmu Časopic 007. Brání se zejména maskováním, schováváním za rohem nebo sofistikovanou technikou „když je nevidím, oni nevidí mě“. A když už má přijít na nejhorší, spustí svůj detonační mechanismus v jedinečném orgánu hepatodynamitus, čímž si zajistí okamžitou nevyfotitelnost.

5. Prase beznohé (šunkus nemanohus)

Většinou ho nezahlédnete, žije totiž na vrcholcích španělských hor. Nebojte se, svačinu vám nesní – živí se totiž fotosyntézou. Jak se tito beznozí tvorové pohybují? Nasají vzduch do svých šesti masivních plicních vaků a letí dle větru. Ty jsou na černém trhu vysoce ceněny, ovšem abyste se k nim dostali, musíte čelit přímému rentgenovému záření vylučovanému spolu s uši drásajícím chrochtáním, jímž jedinci brání svůj beznohý život.



Fotka pořízená jedním z našich redaktorů na vrcholku hory, červenec 33 př. n. l.



Tento článek pro vás vylhali: Matěj Lacko, Matěj Homola

CENY ŠPANĚLSKÉHO FILMU

Helena Boubínová 2.E

Počátek roku patří po celém světě udělování kinematografických ocenění těm nejlepším filmovým počinům předchozího roku. Začátkem března dovršilo pomyslnou sezónu udílení té nejprestižnější ceny, amerického Oscara. Španělská Akademie umění a kinematografických věd rozhodla o vítězích letošních **cen Goya** už o necelý měsíc dříve a udělování, které má každý rok jiné dějiště, se tentokrát odehrálo v **Palacio de Congresos y Exposiciones v Granadě**.
Ceny španělského filmu nesou jméno slavného malíře Francisca Goyi a také podobu jeho busty. Jsou udělovány od roku 1987 a v průběhu let se také měnil počet kategorií i podmínky pro nominaci osob a děl. Letošní ročník se nesl ve znamení silných příběhů podle skutečných událostí, tak to můžete brát i jako tipy na dobré filmy.

Ocenění za nejlepší film tentokrát nedostal pouze jeden film, ale rovnou dva, **El 47** a **La infiltrada**. Jedná se zároveň o filmy s nejvyšším počtem nominací, a to ve čtrnácti a třinácti kategoriích.
První zmiňovaný film vypráví příběh řidiče autobusu na předměstí Barcelony 70. let, který se pokusí vyvrátit lež o tom, že na předměstí, kde žijí hlavně přistěhovalci, nemůžou jezdit autobusy kvůli jejich strmým uličkám. Jeho činy se stanou aktem vzpoury a odstartují velké změny ve vnímání a přijímání přistěhovalců. **La infiltrada** je strhující thriller o mladé policistce, která dostane za úkol infiltrovat se do teroristické organizace a přispět tak k jejímu zničení. Její představitelka byla zároveň oceněna jako nejlepší herečka v hlavní roli.

Cenu za nejlepší režii obdržel snímek **Segundo premio**, ten se věnuje krizi v jedné rockové skupině, která může vést buď k posílení a úspěchu, nebo naopak skupinu totálně rozloží.
Nejlepším začínajícím režisérem se stal **Javier Macipe** s filmem **La estrella azul**, jehož hlavní herec si také odnesl cenu, a to za nejlepšího nového herce.

V kategorii scénářů byly v obou případech oceněny filmy pojednávající o těžkých mezilidských vztazích. Sošku za nejlepší adaptovaný scénář si odnesla **La habitación de al lado (čes. Vedlejší pokoj)**, nejlepší originální scénář měla rodinná komedie **Casa en flames.**



obr.1

Nejlepší originální píseň představil dokumentární film **La guitarra flamenca de Yerai Cortés (čes. Flamenco kytara Yeraie Cortés)**
Z výherců dalších kategorií stojí za zmínku ještě film **Marco**, příběh lži, která se na dlouhá desetiletí stala pravdou, aby vyplavala v době, kdy už je na ní vystavěný celý život. Představitel hlavní role, **Eduard Fernández**, za svůj výkon obdržel cenu za nejlepšího herce v hlavní roli.
Jako poslední zmíním výherní film iberoamerické kategorie **Aún estoy aquí (čes. Navždy s vámi)**, dojemné a emocionální drama z prostředí brazilské diktatury 70. let o osudu jedné rodiny.

obr. 1 9 produccions catalanes nominades als Premis Goya 2025 [fotografie]. In: On Anem Avui [online]. [cit. 25. 3. 2025]. Dostupné z: https://onanemavui.cat/wp-content/uploads/2025/02/19-produccions-catalanes-nominades-als-Premis-Goya-2025.jpg

STUDIUM, CESTOVÁNÍ A ZÁŽITKY

Příběh studenta ZČU na Erasmu ve Španělsku



Na velkém množství škol je možnost cestovat přes Erasmus – jak pro studenty středních škol, tak i pro vysokoškoláky. Pavel Šimeček se rozhodl tuto možnost využít a vycestovat na několik měsíců do Španělska. Jaké to bylo a co vše mu Erasmus poskytl? To se dozvíte v tomto článku.

Ahoj, je mi 24 let. Studuji navazující magisterské studium tělesné výchovy a geografie pro střední školy na Pedagogické fakultě Západočeské univerzity v Plzni. Absolvoval jsem Sportovní gymnázium v Plzni. Před výjezdem jsem španělsky moc neuměl. Na vysoké škole jsem si jako volitelný předmět zapsal španělštinu pro začátečníky, kde jsem se naučil základy. Před Erasmem jsem si některá slovíčka a fráze zopakoval, ale na plynulou konverzaci to rozhodně nestačilo. Překladatele jsem neměl.

Bylo těžké se tam dorozumět?
Ano, začátky byly složité. Ne každý ve Španělsku umí anglicky. Všechny předměty, které jsem si ve Španělsku zapsal, měly probíhat v angličtině, ale realita byla jiná – výuka probíhala ve španělštině. S překladem mi pomáhali spolužáci, vyučující a spolubydlící z Mexika. Přednášky a domácí úkoly jsem si často překládal pomocí překladače. Začal jsem navštěvovat kurz španělštiny na úrovni A1 určený pro Erasmus studenty. Postupem času jsem na přednáškách i v běžném životě začal lépe rozumět, ale většinu komunikace jsem vedl v angličtině.

Proč sis vybral zrovna Španělsko?
Popravdě jsem moc možností na výběr neměl. Univerzita, kterou jsem si vybral, dlouhodobě spolupracuje s naší katedrou, takže se to jevilo jako nejjednodušší volba.

Kde a na jak dlouho jsi tam byl?
Byl jsem na univerzitě UCLM v Toledu. Odjel jsem na zimní semestr v akademickém roce 2024/25. Tedy od poloviny září 2024 do konce ledna 2025.

Co vše ti Erasmus poskytl?
Erasmus mi poskytl Finanční podporu 600 € na měsíc. Z toho jsem si musel platit ubytování, které jsem si našel sám – stálo přibližně polovinu stipendia. Dále jsem hradil dopravu, jidlo a volnočasové aktivity. Hodně peněz jsem utratil za cestování – každý víkend a volný čas jsme s ostatními využili k objevování Španělska.

Jak se dá na Erasmus přihlásit?
Přihlásil jsem se na základě nabídky od univerzity. Vybral jsem si stát a univerzitu, která nejvíce odpovídala mým představám – tedy školu se stejným zaměřením, jaké studuji v ČR, a s nabídkou ekvivalentních předmětů. Podal jsem žádost, životopis a doložil certifikát o úrovni angličtiny B2. Po přijetí jsem si jen vybral vhodné předměty a domluvil se s vyučujícími v ČR. Všichni mi vyšli vstříc, bylo vidět, že zahraniční zkušenost podporují.

Byly tam nějaké komplikace?
Větší komplikace nenastaly. Jediný problém bylo papírování před výjezdem, ale nakonec se mi podařilo všechno vyplnit, potvrdit a odeslat včas.

Jel bys znovu?
Určitě. Kdyby byla možnost, vyrazil bych znovu. Byla to nenahraditelná zkušenost plná skvělých zážitků.

Co tě nejvíce překvapilo ve španělské škole?
Nic zásadního mě nepřekvapilo. Studuji tělesnou výchovu, což je samo o sobě specifický obor, a výuka ve Španělsku byla srovnatelná s tou v Česku. Líbilo se mi ale velké zázemí školy – vše bylo soustředěné na jednom místě ve velkém kampusu: učebny, knihovna, kantýna, tělocvičny, posilovna, bazén, venkovní hřiště a další. Také mě potěšilo počasí – vysoké teploty vydržely až do začátku prosince, takže venkovní výuka probíhala ve skvělých podmínkách.



Jaké jsou podle tebe největší rozdíly českého a španělského vzdělávacího systému?
Rozdíly, které mě napadají jsou, že ve Španělsku je bakalářské studium 4 roky, zatímco v Česku 3 roky. Známkování je jiné. Testy a zkoušky jsou hodnoceny bodově na škále od 0 do 10, přičemž minimem pro úspěšné složení je 5 bodů. Na zkoušku jsme měli jen jeden řádný termín a jeden opravný. V Česku bývají většinou tři pokusy.

Co ti to dalo (zkušenosti…)?
Výjezd mi přinesl spoustu nových kamarádů – jak španělské spolužáky tak i další Erasmus studenty z celého světa. Procestoval jsem skoro celé Španělsko a využil jsem i možnost podívat se do okolních oblastí, jako jsou Lisabon, Andorra, Gibraltar a Kanárské ostrovy. Poznal jsem španělskou kulturu a každodenní život v jiné zemi. Občas jsou to zajímavé rozdíly. Celkově mi pobyt pomohl získat větší sebevědomí a schopnost postarat se sám o sebe. V neposlední řadě jsem se určitě zlepšil v jazyce a to jak v angličtině, tak i ve španělštině. Pokud máte možnost jet do zahraničí, určitě ji využijte – stojí to za to! Vím, že to říká každý, ale je to pravda. Chtěl bych ještě dodat, že ke mně byli všichni milí, i když moje španělština nebyla perfektní. Není se čeho bát.

Pro všechny kdo, na našem gymplu neumí španělsky - Stejně můžete cestovat do Španělska! A Pavel je skvělým příkladem toho, že návštěva cizí země je i přes jazykovou bariéru vždy ohromným dobrodružstvím plným zkušeností, zábavy, zážitků a potkávání nových skvělých lidí.



Hedvika Čechurová, Matěj Reinwart (1.E)

Flamenco

Tanec plný vášně a emocí



Flamenco je tanec překypující temperamentem a silnými emocemi. Doprovází jej neméně uchvacující hudba, která dokresluje celý zážitek z tohoto tance. Jaký byl jeho vývoj? Proč je stále tak fascinující? Pojďme se společně ponořit do tónů a krásy tohoto tance z Andalusie.

Flamenco je umělecká hudebně taneční forma vycházející z folkloru na jihu Španělska. Kolébkou a současným centrem této kultury je Andalusie. Flamenco je také úzce spojeno s romským etnikem, přesto se zde mísí vícero kultur a to konkrétně romská, židovská, španělská, indická a arabská.

První historická zmínka o žánru flamenco pochází z poloviny 18. století, konkrétně z díla pocházejícího z **Jerez de la Fonterra**, ve kterém se poprvé toto umění zmiňuje. Po španělské válce za nezávislost se ve Španělsku velmi rozvinula národní hrdost. Ztělesnění španělské kultury a vznik škol býčích zápasů v **Rondě** a **Seville**, spolu se vzestupem banditů a jezdců vaqueros, vedly k oblibě andaluské romantické kultury, která nakonec triumfovala na madridském dvoře. V roce 1881 otevřel Silverio Franconetti první tzv. El café cantante určenou pro zpěváky flamenca. Tyto kavárny podpořily s pomocí veřejnosti a využitím andaluských lidových písní rozvoj kultury flamenca, sjednocení tématu a formy. Zvýšila se také profesionalita této kultury a jejích zpěváků. Kolem roku **1898** si flamenco zažilo vlnu odporu tzv. **antiflamenquismo**, což je opakem slova flamenquismo, neboli záliba ve flamencu a býčích zápasech. Společnost v této době (většinově) označovala flamenco jako příčinu všech španělských neduhů. **Opera flamenca** (původně marketingový název) dosáhla největšího rozmachu mezi lety 1920–1955, kdy se konala v divadlech a u příležitosti býčích zápasů, následně dosáhla společenského a ekonomického úspěchu. Flamencové show se objevovaly v městech po celém Španělsku i světě. Repertoár v době opery flamenco byl otevřen různorodosti. V roce 1956 byla uspořádána národní soutěž v Cante Jondo de Córdoba a v roce 1958 byla založena první flamencologická katedra v Jerez de la Frontera. Flamenco se v 70. letech stává symbolem španělské národní identity a 16. 11. 2010 je zapsáno na seznam nehmotného kulturního **dědictví UNESCO**.





Máme několik druhů flamenca, říká se jim **palos**. Dříve byly také známé jako cantes. Rozdělení zohledňuje původ, rytmiku, téma, akordy a nebo strukturu. Existuje více než 50 tipů palos. Dělíme je do tří skupin: nejvážnější se říká Cante Jondo neboli Cante Grande, zatímco lehčí formy nazýváme Cante Chico. Pokud se tyto formy prolínají, a tudíž přímo nespadají ani do jedné z předchozích, říkáme jim **Cante Intermedio**. Mezi nejpřísnější formy patří **Alegrias**. Musí se v ní přesně dodržet všechny části, je na 12 dob, hraje se v živém rytmu. Struktura se nemusí dodržovat pokud se jen zpívá. Bulerías vznikla v 19. století je na 12 dob a vyznačuje se tím, že jsou některé doby důraznější. Má rychlý a optimistický konec, také patří mezi nejpopulárnější a nejdramatičtější. Často končí stepem. Předchozí dvě formy se liší hlavně v důrazu na jiné doby.
Flamenco je charakteristické svou hudbou. Důležité je zahrnout tři základní prvky a to konkrétně hudební **tonalitu, interpretaci a rytmus**.





Dnes se flamenco vyučuje a vystupuje se s ním nejen ve Španělsku, ale i v mnoha dalších zemích včetně Japonska, Spojených států či Francie, kde má **silnou komunitu** nadšenců a profesionálních tanečníků. Mezinárodní festivaly, soutěže a vystoupení pomáhají udržovat jeho tradici a zároveň umožňují jeho propojení s jinými hudebními žánry, jako je jazz nebo rock. V Česku najdeme taneční školy v Praze nebo v Brně.

Španělské flamenco je podle mě neskutečným zážitkem, který je pro všechny značným kulturním obohacením.

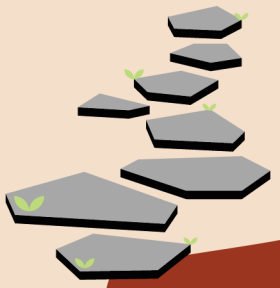
Nela Netušilová 5.M

Camino de Santiago

Camino de Santiago, nebo v českém překladu Svatojakubská cesta, je několikadenní pouť táhnoucí se ze všech krajů Španělska, která směřuje k jedinému cíli, jímž je město Santiago de Compostela, kde je pouť zakončena.



Tato zdlouhavá a na tělo i mysl náročná cesta má své počátky zakořeněné už v roce 951 našeho letopočtu. Za jejím vznikem stojí smrt svatého Jakuba, který ve Španělsku šířil kolem roku 44 našeho letopočtu křesťanství. Věřící ze všech koutů Evropy se každoročně vydávali na pouť, aby vzdali hold mučedníku Jakubovi. Po celá staletí se na cestu vydávali hlavně křesťané, avšak v roce 1993, kdy bylo Camino de Santiago zapsáno na seznam památek UNESCO, se konečně začalo těšit většímu publiku, než mělo doposud. Ubytovat se můžete v takzvaných Albergues, což jsou budovy sloužící k přenocování poutníků. Během cesty si také můžete do poutního průkazu, neboli Credencial, zaznamenávat razítka míst, které jste navštívili. Tento průkaz také slouží jako propustka do ubytoven. Pokud nasbíráte určitý počet razítek, obdržíte Compostelu, oficiální certifikát, který poutník získá na konci své pouti. Tras, po kterých se můžete vydat, je celkem sedm. Nejznámější a také nejčastěji užívanou je Camino Francés, která začíná ve Francii v městě Saint-Jean-Pied-de-Port a je dlouhá 800 km.



Nyní máme znalosti o vzniku Camina de Santiago, takže nám již nic nebrání přečíst si příběh Elišky Dostalové, která tuto pouť podnikla v červenci 2024. Pro Elišku bylo vždy velkým snem absolvovat Camino de Santiago. Naplánovala si trasu tak, aby mohla projít hned tři trasy. Svou cestu započala na severu Španělska, kde začíná Camino del Norte. Procházela se podél pobřeží, jež omývalo moře, a ve vzduchu poletoval příjemný přímořský vánek. Objevily se i dny, kdy počasí nebylo příznivé a krajinu pohlcovaly deštivé mraky. Později přešla na Camino Primitivo. Moře vystřídala pohoří a nekonečné paseky plné huňatého dobytka. Sice je tato cesta pojmenována jako Primitivo, ale v horkých letních dnech, kdy každá chyba může být fatální, se dokáže proměnit v příšeru pohlcující nevidomé.



SANTIAGO DE COMPOSTELA

Camino de Santiago

Naštěstí pro nás je Eliška zkušená cestovatelka, a proto kromě pár spálenin od slunce nezakusila nic horšího. Svou pouť zakončovala trasou Camino Francés, která se oproti dvěma předchozím trasám dost lišila. Zatímco Camino del Norte a Camino Primitivo nabízely klid a dechberoucí pohledy na okolní krajinu, Camino Francés, jako by ztratilo své kouzlo. Kam oko dohlédlo, tam někdo byl; turisté z celého světa mířili do cílového bodu a zdálo se, že snad ani nevnímají své okolí a pouze chvátají za odměnou. Eliška sama přiznala, že i ona na počátku hnala a ani se neohlížela. Jenže čím déle strávila čas na cestě, tím víc si uvědomovala, jak podstatné je prožívat danou chvíli a neřešit problémy budoucna.



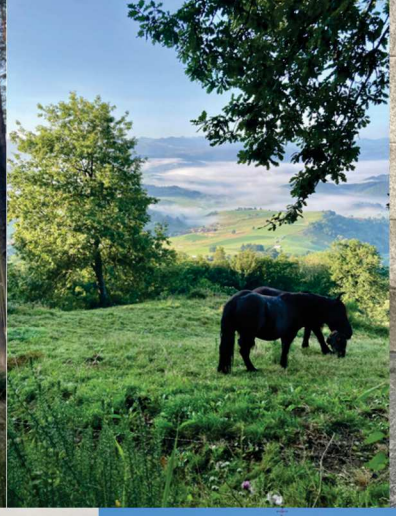
Co vás může třeba překvapit, je fakt, že Eliška se na Camino vydala sama. I když vyrazíte sami, nemusíte se obávat, že budete pociťovat samotu. Kdepak, pokud budete přespávat v Albergues, rozhodně sami nebudete. Takhle třeba Eliška poznala Marušku, se kterou strávila zbytek své cesty. No, pokud se strachujete o stravu, tak nebojte, po několika kilometrech vždy zaručeně narazíte na Almuercu. Nyní nám už jen zbývá říct, jak dlouho taková cesta může trvat a kolik stojí. Když vezmeme v potaz, že Eliška střídala spaní pod širákem a v ubytovnách, měla sebou až lehce přehnané množství jídla, jak sama řekla, a trasu šla tři týdny, celková cena činí 10 000 Kč. Doufám, že vás článek zaujal a snad se mezi vámi najdou i nadšenci, kteří by se na Camino de Santiago vydali.





Kateřina Flídrová













Camino De Santiago





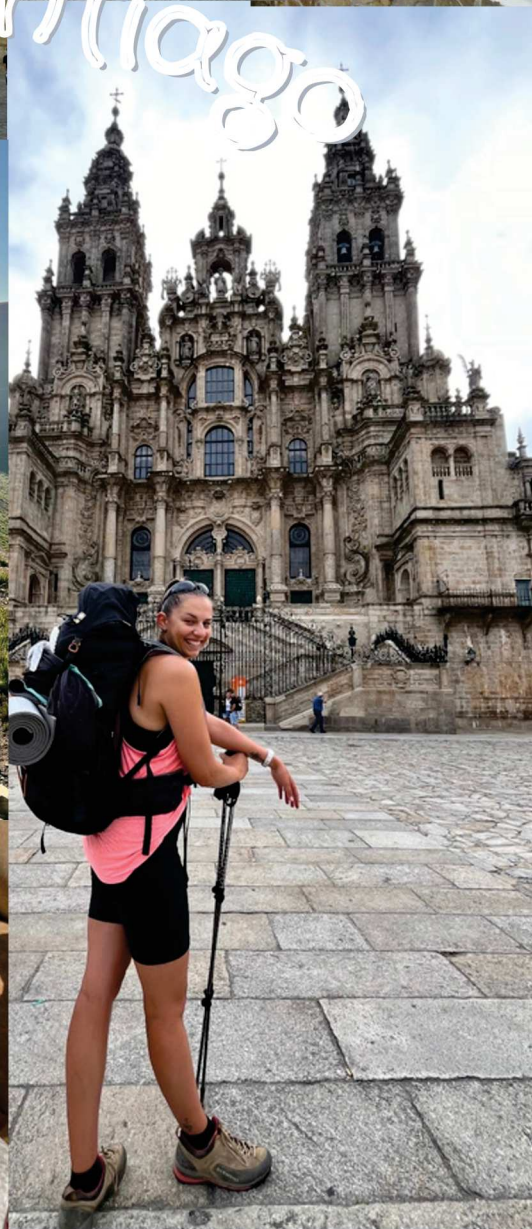


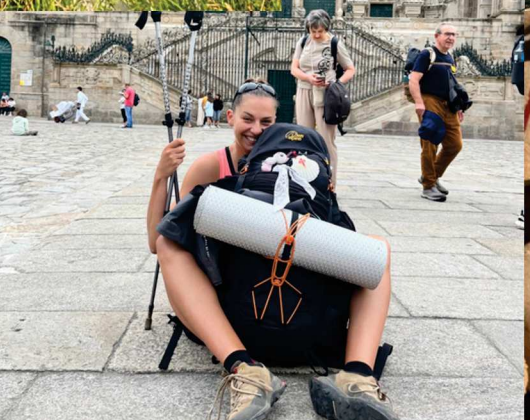














Rozhovor s peruánským konzulem panem Miltonem Tejadou

24. března navštívil naši školu konzul z Peru a redakci Časopiku se uvolil ke krátkému rozhovoru. Ptali jsme se, proč je v Čechách, v čem spočívá jeho práce nebo na to, co si myslí o České republice.

Matěj Velkoborský
Klára Špalová
5.E

Mohl byste říct na úvod něco málo o sobě – kde jste studoval, pracoval?
Jsem diplomat z Peru. Na univerzitě jsem studoval politické vědy a poté jsem se stal diplomatem na Peruánské diplomatické akademii, kde jsem získal titul magistra a nakonec jsem v Kolumbii získal další magisterský titul v oblasti mezinárodního práva.

Jste z Limy?
Ne. Jsem z Arequipa, což je po Limě druhé největší město.

To je na jihu?
Na jihu. Zrovna teď o něm budu mít prezentaci.

Za jakým účelem jste v České republice?
Pracuji na ambasádě a naším cílem je tady reprezentovat Peru, stejně jako česká ambasáda v Limě v Peru. Je to vlastně součástí diplomatických vztahů mezi oběma zeměmi. Oba státy mají v tom druhém nějaké vlastní zájmy. Naše funkce je podporovat peruánskou kulturu, cestovní ruch nebo ekonomiku. Proto máme na ambasádách sektor zaměřený na obchod, kulturní sektor nebo sektor ekonomický. Já osobně jsem konzulem a mou prací je pomáhat Peruáncům, kteří zde žijí nebo sem cestují. Stejně jako český konzul pomáhá Čechům, kteří jsou v Peru, například s vyřizováním jistých dokumentů nebo s čímkoliv jiným, co potřebují.

Jak na vás Česká republika zapůsobila, líbí se vám tu?
Ano a moc. Mnohem víc, než jsem si myslel. Původně jsem vůbec nevěděl, že sem pojedu, ale jakmile jsem se to dozvěděl, začal jsem si zjišťovat informace, prohlížet si fotky a byl jsem hodně překvapený. Odlétal jsem s velkým očekáváním, a když jsem dorazil, překvapilo mě, že je tady ještě krásněji. Jsem tu velmi šťastný.

To nás těší.
Moc krásná země!

Překvapilo vás tu něco?
Ano. Především to, že je tady tolik zeleně. Lima je totiž „pouštní město“, ale tady je tolik zeleně, tolik stromů, luk a lesů. Rozhodně víc, než jsem čekal.

Vyzkoušel jste také nějaké typicky české jídlo, které vám chutnalo?
Vyzkoušel. Svíčková mi zachutnala a potom taky kachna, která je opravdu vynikající. Jako Peruánci se rádi dobře najíme, takže když máme tu možnost, ochutnáváme, co můžeme. Takže ano, česká kuchyně nám moc chutná.

Které místo vás tu nejvíc zaujalo?
Dvě místa. Jednak Praha, kde bydlím a kde se celkem vyznám, protože mě stejně dokáže každý den překvapit tím, jak je krásná. A potom například Český Krumlov. Město i hrad na mě silně zapůsobily. Nečekal jsem, že to bude tak magické místo.

Rozhovor s peruánským konzulem panem Miltonem Tejadou



Navštívil jste ještě nějaká další místa?

Ano: Plzeň, Český Krumlov, Brno, Prahu a víc zatím ne. Nejsem tu ještě ani rok, teprve sedm měsíců, ale chci poznat celé Česko.



Je nějaký rozdíl, co se týče středoškolského vzdělání u nás oproti Peru?

Vidím určité rozdíly. Například to, že jste na střední škole až do nějakých osmnácti devatenácti let, to v Peru není. V Peru je střední škola kratší, tudíž se studuje zhruba do šestnácti, takže peruánští studenti odcházejí ze školy dřív. To byla jedna z prvních věcí, které jsem si všiml. Jsou to tři roky a tři roky v pubertě není málo.

Dobře, mockrát vám děkujeme. Chcete ještě něco dodat?

Ne... snad vám jen poděkovat. Oba dva mluvíte velmi dobře španělsky, což mě těší.

Děkujeme.

Není za co.

Smutný křečík

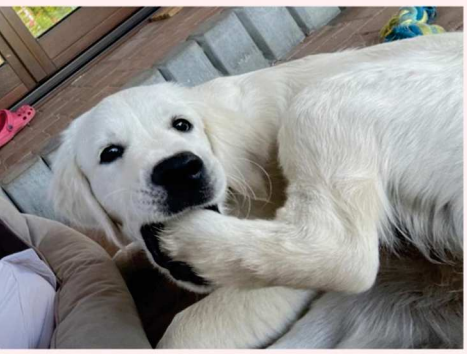


Smutný Sumík





Jak asi chutná taková noha?





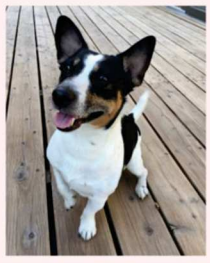
Můžu ochutnat tvojí nohu?



T - Rex



Šmudla - Rex

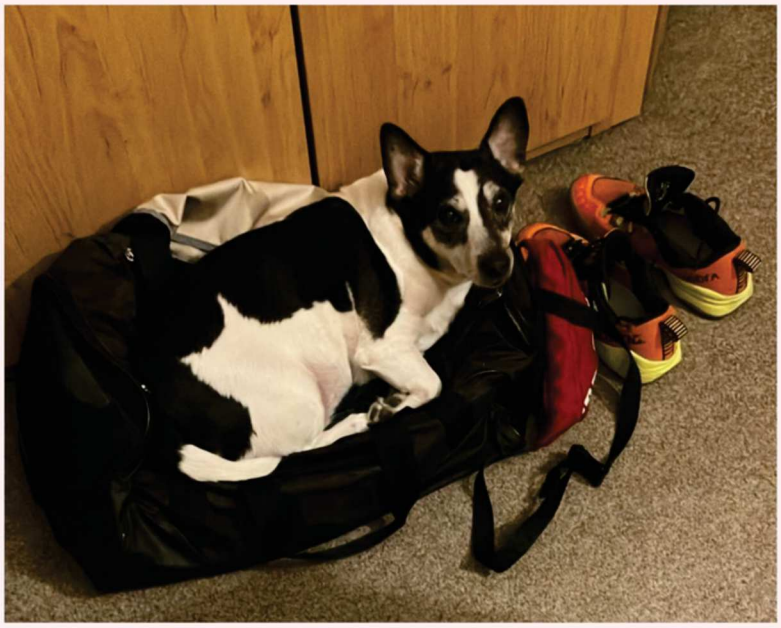


Sum - Rex



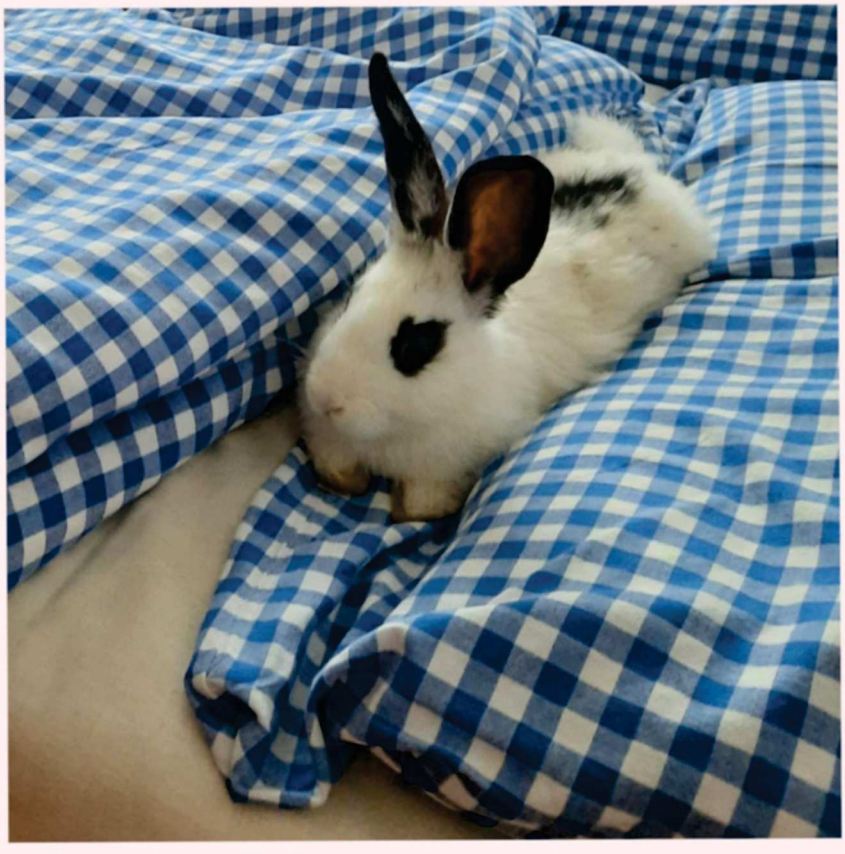
Arynka - Rex

Jak jako, že nikam nejdu?





Co dělám každý den po tom, co přijdu domů ze školy:



Memes by Niky Spurná

Anketa o Španělsku

Co se vám vybaví když se řekne Španělsko?

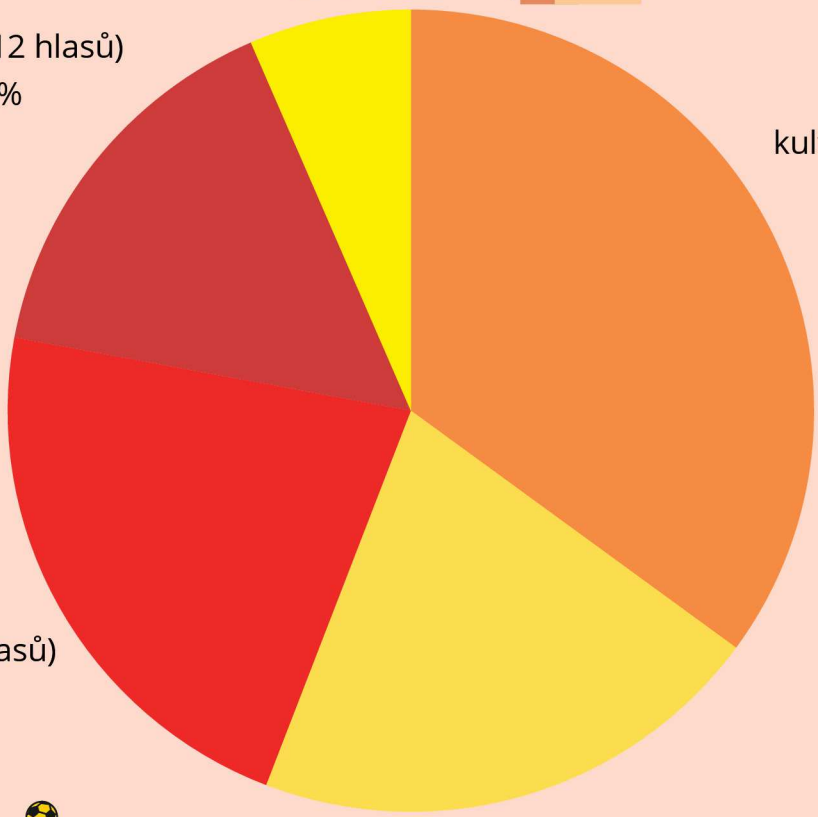
Mezi dny 10.3-14.3 jsme se ptali studentů gymnázia Luďka Pika na otázky ohledně toho, co se jim představí, když uslyší Španělsko.



politika (5 hlasů)
6.5%

prostředí (12 hlasů)
15.6%





kultura (27 hlasů)
35.1%



sport (17 hlasů)
22.1%



gastronomie (16 hlasů)
20.8%



Alan Pangrác y Vojtěch Tolar 2.L



Kolektiv autorů

Matěj Velkoborský
Michal Kuník
Adéla Manová
Barbora Sujová
Matěj Lacko
Matěj Homola
Laura Vítovcová
Hedvika Čechurová
Klára Špalová
Mariana Hernandéz
Matěj Reinwart
Kateryna Kanajlo
Nathaly Knoppová
Helena Boubínová
Nela Netušilová
Kateřina Flídrová

Učitelské zastoupení

Zbyšek Hodaň
Jana Ježková - korektura
Petr Bergl - korektura

Grafika a kompletace

Martina Vítovcová
Markéta Hacková





Gymnázium Ľudka Pika